

A large blue and white ship, the Radio 227, is shown at sea under a cloudy sky. The ship has the number '227' on its side.

Look Boden vertelt

Look Boden was in de jaren 1966 en 1967 deejay bij de zeezenders Radio Dolfijn en Radio 227. En maakte daar uiteraard fraaie gebeurtenissen mee. MediaNostalgie sprak met Look en tekende zijn verhaal op.

Tekst: Nico Fintelman

Over de reling

De tender ploegde door de hoge golven en het kleine bootje werd ruw heen en weer geslingerd. Het was bijna windkracht 11. Het groepje jonge kerels aan boord zag groen en geel en leegden de inhoud van hun magen over de reling. De schipper kon er wel om lachen.

De haven van Harwich was al lang uit zicht en verder was er in dit stormachtige weer niets anders te zien dan water. Maar weldra zou dan toch de Laissez Faire opdoemen. Daar ging de reis heen, daar gingen deze kerels radio maken. En één van hen was Look Boden. Het was 11 november 1966.

Muzikaal

Look Boden had al van jongs af aan wat met muziek. En dus ging hij naar het muzieklyceum in Rotterdam voor zijn conservatoriumopleiding. Studeerde contrabas, zang, piano en gitaar en de nodige droge theoretische muziekgeschiedenis, harmonieleer en solfège zoals hij het omschrijft. “Maar” zegt Look, “dat betekende ook dat muziekradio mij erg aansprak.

En dat leidde er toe dat ik thuis een studio ging bouwen en programma's ging maken. Dat deed ik voor de RANO ziekenomroep. Ik woonde nog bij mijn ouders in Papendrecht en zij hadden een benzinstation. Daar kwam regelmatig Hans Oosterhof tanken”. Hans was programmamaker bij de zeezender Radio Veronica en zelfs nog een tijdje programmaleider. Hij deed zijn programma's onder de naam Suhandi waaronder een wekelijks uur met muziek uit In-

donesië. Later zou hij naar Curaçao verhuizen en daar bij Radio Hoyer beginnen wat, naar ik me heb laten vertellen, later zijn eigendom is geworden en dat nog weer later drie of vier verschillende radiostations had op dit Antilliaanse eiland. Look: “Mijn vader kende mijn interesse voor radio en spoorde mij aan om Hans eens aan te spreken.

Dat deed ik en ik vertelde hem dat ik graag eens mee wilde naar de studio's van Veronica. Hans reageerde positief. Veronica organiseerde in die tijd talentenjachten (o.a. de Noordzeekust talentenjacht) en ik ging deze met een vriend opnemen welke opnames door Hans weer in zijn programma verwerkt werden. Naast mijn studie een leuke bezigheid”.

Sandy Coast

Het was inmiddels 1966 en de tijd dat popgroepen als bosjes uit de grond schoten met als voorbeeld al die succesvolle Engelse bands zoals The Beatles, The Rolling Stones, The Kinks, The Who en nog veel meer. Een studiegenoot van Look had ook een bandje. Het was Hans Ver-

Look Boden zelf achter de knoppen

meulen uit Den Haag en zijn groep heette Sandy Coast. Deze hadden een talentenjacht gewonnen (Eddy Ouwens and The Eddysons werden tweede) en hadden een plaatje op mogen nemen. Look: "Hans vroeg me of ik de Sandy Coast eens onder de aandacht wilde brengen bij Willem van Kooten (alias Joost den Draayer) en dat deed ik. Ik weet niet in hoeverre mijn activiteit in deze invloed heeft gehad maar de groep werd succesvol".

In najaar 1966 scoorde Sandy Coast hun eerste hit met 'We'll meet again' en vervolgens stond de groep tot 1973 veelvuldig in de Top 40. Met als grootste succes 'True love that's a wonder' dat in 1971 de derde plaats in de hitparade behaalde. In 1981 volgde er een comeback. In de tussenliggende tijd was Hans Vermeulen ook actief geweest met de Rainbow Train.

Amerikanen

Look Boden: "Het was leuk werken voor Veronica en we kwamen vanwege de talentenjachten in heel het land. Toen Hans zijn vertrek aankondigde vroeg hij of ik zijn programma niet wilde overnemen wat ik slechts één of twee keer gedaan heb, want ergens in oktober 1966 stond er een klein persbericht in de Telegraaf waarin de start van een nieuw Nederlands radiostation werd aangekondigd en waarvoor medewerkers werden gevraagd. Geen idee wat dat was maar het sprak me meteen aan en dus ik schreef een brief naar het hotel in Amsterdam waar een aantal Amerikanen huisden die ermee bezig waren. Heel verrassend kreeg ik een uitnodiging voor een gesprek dat zou plaatsvinden in hotel Die Port van Cleve in Amsterdam.

Daar ging ik dus heen, als 19-jarige jongen naar de 'grote stad'. Ik moest me melden aan de balie van het hotel en werd daar opgehaald door iemand die later Jack Curtis bleek te zijn, een Amerikaanse deejay en programma-leider van de zeezender Swinging Radio England. Hij zat daar dus met een paar landgenoten en zij waren de mensen achter de nieuwe zeezender. Ze vertelden me dat het ging om een radiostation dat zou worden opgestart vanaf het zendschip Laissez Faire en dat op Nederland gericht zou zijn. Ze wilden met 'nieuwe' Nederlandse jocks beginnen en keken dus even bedenkelijk toen ik vertelde dat ik al wat deed voor Veronica. Maar ze lieten me toch een stemtest doen. Daarna werd me gevraagd of ik even beneden in de hal van het hotel wilde wachten zodat ze konden overleggen".

De eerste deejays van Radio Dolfijn

Radiosituatie

De radiosituatie in Nederland was in die tijd heel compact. De Publieke Omroepen hadden drie stations. Hilversum 1 en 2 brachten maar weinig muziekprogramma's. Hilversum 3 was muziekzender maar alles waar maar de benaming muziek op kon worden geplakt werd gedraaid en dat maakte het niet bepaald aantrekkelijk. Radio Luxemburg was jarenlang goed beluisterd geweest maar de populariteit nam behoorlijk af. Hét station van Nederland was dus Radio Veronica, naast de populaire zeezenders Radio Caroline en Radio London. Veronica bestond inmiddels 6 jaar en had zich ontwikkeld tot een professioneel radiostation.

De programma's werden opgenomen in studio's in Hilversum en het zendschip de Norderney lag voor de kust van Scheveningen vanwaar men op middengolf een groot gedeelte van Nederland wist te bereiken. Veronica was heel populair, zeker nadat op 1 januari 1965 de Top 40 was ingevoerd en het format daarop was aangepast. Maar verder was er niets op radiogebied specifiek voor ons land en je kon stellen dat er ruimte was voor nog een muziekstation.

Naar zee

Look Boden: "Ik zat dus te wachten in de hal van Krasnapolsky. Na een tijdje kwam Jack Curtis weer naar beneden en vertelde me dat ik was aangenomen. Ik sprong een gat in de lucht want dit was voor een jonge radiofanaat toch een mooi avontuur. Maar tegelijk besepte ik dat ik twee problemen had. Om te beginnen dat ik mijn muziekinstrumenten niet mee kon nemen naar het zendschip en dat het dus met mijn studie wel afgelopen zou zijn. En bovendien was ik nog niet meerderjarig want in die tijd was je dat pas op 21-jarige leeftijd. Ik besloot dus om mijn ouders te bellen. Die kwamen meteen naar Amsterdam en hadden ook een gesprek met Jack Curtis en de andere aanwezigen. Ze hadden er nog al snel vertrouwen in en ik kreeg toestemming om de job te aanvaarden. Sterker nog, mijn ouders waren altijd erg zakelijk ingesteld en de contacten die daar ontstonden met de leiding van deze radio-organisatie zorgden ervoor dat mijn vader later in Nederland ook reclamezendtijd ging verkopen voor Dolfijn en 227. Maar goed, ik zou naar een zendschip gaan en discjockey worden bij een radiostation".

Olga Patricia/Laissez Faire (foto: Popperfoto)

SRE

De Olga Patricia was een voormalig vrachtschip dat was aangekocht door een Amerikaanse organisatie met als doel er een zeezender op te beginnen gericht op Engeland. Eén van de oprichters was betrokken bij het radiostation KLIF 1190 in Dallas. Met als voorbeeld de inmiddels succesvolle stations Radio Caroline en Radio London dacht men in de UK een groot publiek te kunnen bereiken met een popstation en zo veel reclamezendtijd te kunnen verkopen. Men had beraamd er veel geld mee te kunnen verdienen. Het in Panama aangekochte schip werd in Miami omgebouwd, kreeg de Hondurese vlag en werd vervolgens naar Engeland gevaren en werd daar verankerd in internationale wateren voor de kust van Walton on the Naze (zuid-oost kust).

Aan boord waren maar liefst twee middengolfzenders van het merk Continental (in die tijd was FM nog niet belangrijk) en derhalve ook twee radiostudio's. Op het middendek stond een gigantische zendmast waarvan deskundigen zeiden dat deze te hoog was voor dit schip. Na verloop van tijd werd de naam van het schip veranderd in Laissez Faire. Op 18 juni 1966 startte hier Radio England op 227 meter (1322 khz). Het station dat formeel de naam Swinging Radio England kreeg was een op Amerikaanse leest geschoeide popzender. Programma's werden gemaakt door deejays waarvan er een aantal legendarisch zijn geworden: Chuck Blair, Roger Day, Larry Dean, Graham Gill, Ron O'Quinn, Johnny Walker en Rick Randall.

Britain Radio

Via de andere zender (en studio) startte vervolgens een dag later, 19 juni 1966 Britain Radio. Dit station zat op 355 meter (845 khz). Britain Radio was een station dat easy-listening muziek bracht en waar de programma's onder meer werden gemaakt door Ed Moreno, Tony Windsor, Johnny Walker en ook Rick Randell. Na een aantal maanden bleek dat Swinging Radio England niet succesvol was en de organisatie die er veel geld in had gestoken leed grote verliezen. Look: "SRE was veel te Amerikaans en dat sloeg niet aan in Engeland". De organisatie besloot dat het zo niet verder kon en op 4 november 1966 stopte SRE. Het station had slechts 5 maanden bestaan. De eigenaren hadden hun oog op de Nederlandse markt laten vallen. Daar was slechts één zeezender (Veronica) in tegenstelling tot Engeland waar op dat moment al zeker 6 radiostations vanaf schepen en forten actief waren. Men zou dus een Nederlandstalig radiostation gaan opzetten en in de laatste dagen van SRE werd daar het station al aangekondigd als Swinging Radio Holland.

Aan boord

Look Boden: "Buiten mij waren er nog een aantal jongens aangenomen als deejay voor het nieuwe station. De anderen waren Jos van Vliet, Peter van den Hoven, Thijs Lieferring, Rob Klaasman en Jacques Soudan. Alle programma's zouden live vanaf het zendschip worden gedaan. Het schip bleef gewoon op zijn ankerplaats voor de Engelse kust en dus voeren wij met de nachtboot vanuit Hoek van Holland naar Harwich Daar stapten we op de tender, een bootje dat ons naar de Laissez Faire bracht.

De Dolfijn/227 studio aan boord

Het was natuurlijk sensatie om die boot te zien opdoemen aan de horizon met die grote mast als blikvanger. En om er aan boord te gaan. Dat was op 11 november 1966. Een week daarvoor was Swinging Radio England gestopt. In rap tempo werd ons het één en ander bijgebracht over de werking van de studio en de volgende dag begonnen we al. Pas aan boord kregen we de naam van het station te horen: Radio Dolfijn.

Vuurdoop

In Amsterdam was er nog een persconferentie geweest in hotel Krasnapolsky waar Radio Dolfijn gepresenteerd werd. En de namen van de ploeg deejays bekend werden gemaakt. Look Boden: "We gingen overigens niet allemaal tegelijk aan boord van het zendschip want we moesten elkaar natuurlijk regelmatig afwisselen. De eerste ploeg bestond uit Peter van de Hoven, Thijs Lieferring, Rob Klaasman en ikzelf. We kregen het meteen voor de kiezen want de eerste drie dagen was het noodweer met windkracht 8-11.

We zagen groen en geel van de zeeziekte. Maar geloof me, dan heb je de vuurdoop wel gehad. Ik ben daarna nooit meer ziek geweest aan boord. Jack Curtis was onze baas maar al gauw werd Peter van de Hoven de programma-leider. We moesten aardig aan de bak want Radio Dolfijn zond uit tussen 06.00-24.00 uur.

Veel uren

Dat waren heel wat radio-uren te vullen voor een paar man en dan deden we ook nog één maal per uur het nieuws. Dat pikten we natuurlijk gewoon door naar het nieuws van de Hilversumse zenders te luisteren en dit dan zelf weer uit te tikken. Zelf deed ik zowel een ochtend als middag programma. Van 's ochtends 06.00 uur tot 's avonds 21.00 uur waren alle programma's van Dolfijn live gepresenteerd en dan van 21.00-24.00 uur was er de carroussel.

Dat was een overblijfsel van Swinging Radio England. De carroussel was een groot apparaat met cartridges waarop jingles stonden en dit apparaat stuurde ook 3 bandrecorders aan waarop muziek stond. Door middel van pulsen aan het begin en eind van de muziknummers werd zo'n recorder gestart en gestopt en door zo te wisselen tussen deze drie apparaten en er jingles tussendoor te mixen

Mooi weer, Marc Sloan en links Tom Collins

kreeg je een leuk nonstop muziekprogramma. Alles volautomatisch dus, een soort voorloper van de computers”.

Offshore 1

Radio Dolfijn genereerde veel publiciteit en de pers filosofeerde er hevig op los of dit een grote concurrent zou worden voor Veronica. Maar voor de jocks van Dolfijn was het natuurlijk het avontuur van hun leven. Look Boden: “Als 19-jarige was het voor mij natuurlijk prachtig om iedere dag radio te maken vanaf zo’n schip.

En ook het contact met de engelse jocks aan boord was een leuke ervaring. Daar zaten toch grote namen tussen en daar keken we in het begin een beetje tegenop. Britain Radio was als tweede station actief met easy listening muziek voor Engeland. Hoewel, ook in Nederland werd daar behoorlijk naar geluisterd. We gingen twee weken op en één week af. Dus twee weken aan boord en dan mocht je één week naar huis.

De ene keer vlogen we vanaf Zestienhoven naar Southend vanwaar we naar de haven van Harwich werden gebracht. De andere keer ging het met de nachtboot van Hoek van

Lex Harding

Holland naar Harwich. Als we terugkwamen kon het nog wel eens gebeuren dat we de boot vanaf Harwich niet konden halen en dan werden we een nachtje ondergebracht in een hotel. Vanaf Harwich gingen we dus met een bootje naar het zendschip Laissez Faire. De naam van die tender was Offshore 1 (soms Offshore 3) van de firma Wijsmuller. Deze werd gedeeld met de zeezenders Radio Caroline en Radio London en dat was wel mooi.

Aan boord van de tender sprak je dan met de deejays van die stations en dat waren de groten van Engeland als het om radio ging. En als ons schip niet als eerste werd bevoorradt voeren we dus ook langs hun schepen en die kon je dan van dichtbij bekijken. Absoluut mooi. Overigens, de ‘mv MiAmigo’ van Caroline en de ‘Galaxy’ van London lagen dichtbij ons schip dus als we naar buiten keken of op het dek stonden konden we die zendschepen in de verte zien liggen”.

Deejay wisseling

Look Boden: “We waren dus de hele dag in touw. We hadden uiteraard een studio met platenspelers en jingle-machines zoals in die tijd een radiostudio er uit zag. Als het stormde en het schip behoorlijk op en neer ging dan sloegen de platen regelmatig over. We legden dan enige penny’s (Engels muntstuk) op de arm van de platenspeler om deze te verzwaren zodat die platen niet meer konden overslaan. Want in tegenstelling tot de Publieke Omroepen en Veronica was het bij ons niet zo dat we alleen maar presenteerden en er een technicus was.

Wij deden alles zelf dus ook de techniek. Kortom we waren de eerste ECHTE DJ’s van Nederland. De jingles hadden we zelf gemaakt met allerlei muziekjes en we hadden zelf de teksten ingesproken”. Al drie weken na de start vertrok Jacques Soudan. Hij kreeg wat moeilijkheden en liet zich in de pers niet zo postief uit over het station. Die vertelde de pers dat hij was weggegaan omdat de omstandigheden aan boord zeer slecht waren. Een tijdje later stopte ook Jos van Vliet.

Lex Harding

Look: “In werkelijkheid was Jacques ontslagen omdat hij zich niet correct had gedragen. En die omstandigheden waren niet zo slecht hoor. We deelden met een aantal jocks een hut waarin stapelbedden stonden. Er was een kok aan boord en we kregen goed te eten. Het leven aan boord van zo’n schip moet je wel aan kunnen. Het is nogal geïsoleerd. Natuurlijk was er onderling wel eens wat maar dat is logisch als je met een groep mannen die hele dag op een boot zit. Maar in het algemeen was de sfeer prima. Doordat een aantal jocks verdween en we eigenlijk met te weinig mensen waren moesten er deejays bij komen.

En zo kwamen er regelmatig nieuwe programmamakers aan boord. Er passeerden er nogal wat de revue want velen bakten er niet zo veel van of het leven aan boord beviel hen niet. Uiteindelijk waren er een paar jocks die definitief werden aangenomen: Jan van der Geest, Ton Droog en Lodewijk den Hengst. Ton kreeg in de 227-periode de deejaynaam Tom Collins en Lodewijk heette vanaf toen Lex Harding. Die twee kenden elkaar al en Lex had op de hogeschool Nijenrode gezeten.

Top 30

De muziekkeuze was nogal algemeen. Look Boden: "Het format van het station zat niet zo goed in elkaar. Het was een mengeling van crooners (Frank Sinatra, Dean Martin) rustige muziek en af en toe een Top 40 plaat. Maar we hadden daarbinnen een behoorlijk vrije keuze als het om de platen ging. Zo zag niemand bijvoorbeeld "Het land van Maas en Waal" van Boudewijn de Groot zitten maar ik draaide deze grijs". Het nummer werd inderdaad een hit. Iedere zaterdagmiddag was er een eigen hitparade, de 'Dolfijn Top 30'. Echter, deze hield zich geheel aan het format en de echte popmuziek uit die tijd stond er dus niet in.

Niet zo'n succes - Zoals gemeld, er was in Nederland behoorlijk veel publiciteit voor Radio Dolfijn. Er waren ook de nodige adverteerders zoals Fiat, Mobilet, Gero en KG Koffie. Er was een kantoor opgezet in Amsterdam en daar zwaaide Basil van Rensburg de scepter. Hij kwam uit Zuid-Afrika. Maar het station sloeg toch niet echt aan vanwege het format.

Enige maanden na de start bleek dat de mensen er niet op zaten te wachten en de luisteraars reageerden niet zo positief met name omdat ook de ontvangst bijzonder slecht was. Uiteindelijk waren de luistercijfers niet hoog. Het zag er dus toch niet zo best uit voor Radio Dolfijn en de organisatie leed zware verliezen. SRE had maar kort bestaan en financieel slecht gedraaid, Britain Radio deed het commercieel gezien ook niet goed en nu dan een nieuwe tegenslag met Dolfijn.

En inmiddels had men her en der grote schulden staan. Look: "De Nederlandse afdeling van de organisatie kreeg de zaak niet goed op de rit als het op adverteerders aankwam. Daar kwam bij dat het op het hoofdkantoor in Londen een zootje was en er daar regelmatig ruzie was. Dat kon eigenlijk niet lang goed gaan". Maar het einde zou al veel eerder komen dan verwacht. Op 28 februari 1967 brak in een stevige storm de mast. Het bovenste gedeelte knakte door maar bleef nog wel hangen. Het betekende wel dat de uitzendingen moesten worden gestaakt. Zowel Radio Dolfijn als Britain Radio waren uit de lucht. De meeste aanwezigen werden van boord gehaald en Look ging weer naar huis in Papendrecht. Na een aantal dagen besloot de organisatie dat de mast zou worden gerepareerd in Nederland.

Zaandam

Op 8 maart 1967 liep de Laissez Faire de haven van IJmuiden binnen en ging vervolgens naar de werf ZSM in Zaandam. Daar werd begonnen met de reparatie werkzaamheden die zelfs in het weekend nog doorgingen. Look Boden: "Ik ging er iedere dag wel even kijken. Ik trof daar veel van de jocks en andere medewerkers en maakte foto's. Na een weekje bleek dat de RCD (opsporingsdienst) belangstelling voor het schip begon te krijgen.

De zendkristallen zaten nog steeds in de zenders en dat was natuurlijk strafbaar. Daarmee had je illegaal een zender in bezit. Besloten werd daarom om niet lang op de werf te blijven en meteen na de reparatie weer te vertrekken. Daarin speelde mee dat zich de mogelijkheid kon voordoen dat schuldeisers zouden proberen beslag

Productiestudio met Peter van den Hoven 1966

te leggen op het zendschip. Op 14 maart 1967 verliet de Laissez Faire de werf en koos via IJmuiden weer het ruime sop. Het schip ging weer voor de Engelse kust voor anker op de plaats waar het eerder had gelegen.

Radio 227

Al de volgende dag werd de zender op 227 meter (1322 khz) weer aangezet. En toen enkele dagen later de Nederlandse uitzendingen definitief weer begonnen bleek dat het station een andere naam had gekregen: Radio 227. Look Boden: "Radio Dolfijn sloeg niet aan en daarom moest er iets anders gebeuren. Men had de tijd dat het station niet in de lucht was aangegrepen om dan meteen maar iets nieuws te gaan brengen. Het moest nu een echte popzender worden, geheel in de tijdgeest".

Popmuziek was een groot ding geworden maar had nog wel altijd een beetje dat rebelse karakter. En was nog heel erg voor jongeren. Radio 227 koos er nu voor om een format neer te zetten met alleen nog maar deze muziek. En daarmee was het de eerste echte popzender van Nederland. En eigenlijk ook van Vlaanderen want daar werd eveneens goed geluisterd. Eén van de mensen uit de organisatie van de stations aan boord was de Engelsman John Withers.

Hij haalde ook zijn broer naar de Laissez Faire. We hebben het over Tony Windsor, ook wel aangeduid als TW ('tee-dubble-joe'). In de wereld van de radio keek iedereen tegen hem op. Tony Windsor was programmaleider geweest bij zeezender Radio London en mede verantwoordelijk voor het grote succes daarvan. Wegens problemen met de leiding vertrok Tony bij London (ruzie wegens overmatig drankgebruik??) en nu werd hij dankzij zijn broer programmaleider bij Radio 227.

Cursus

Look: "De Nederlandse jocks kregen allemaal een korte cursus van Tony. Hij bracht ons bij hoe we snelle popradio moesten maken. Tony had bedacht dat Radio 227 hetzelfde format zou gaan krijgen als Radio London en dat lukte. Tony produceerde ook nieuwe jingles. Hij nam het (Amerikaanse) jinglepakket van Radio England en verving daarin de naam door Radio 227". De deejay ploeg bestond nu uit de volgende mensen:

Look Boden, Lex Harding, Tom Collins, Dick Weeda, Bob Lens, John van Doorn, Pieter van Dijk en Harky (Paul van Gelder). Look: "Bij 227 deed ik wederom twee maal per dag een programma. De ochtendshow van 06.00-09.00 uur en 's middags van 12.00-15.00 uur. Ook bij Radio 227 werden de laatste uren van de dag 21.00-24.00 uur gevuld door de carrousel. En nieuws was er op het hele uur en de jocks deden dat om beurten".

Muziek

Popmuziek was het dus. In Engeland had Radio Londen al bewezen dat je daarmee goed kon scoren en zeker jonge mensen daarom op zo'n station afstemden. Dat bleek nu in Nederland ook het geval met Radio 227. Radio Veronica was toch vrij algemeen in de muziekkeuze, het was een groot deel van de dag een familiestation. Radio 227 werd dan ook heel populair bij de jeugd. De muziekbladen deden onderzoek onder hun lezers en daar kwam het station zeer goed uit. Look: "We draaiden de actuele en nieuwe pophits en weinig oldies.

In die tijd werd er natuurlijk heel veel nieuwe en prima muziek gemaakt. En omdat we in wezen bij een Engelse organisatie hoorden kregen we via die kant altijd de nieuwste Engelse popplaten. Maar ook de Nederlandse popwereld was geïnteresseerd in Radio 227 en we draaiden dus ook veel muziek van al die toen vrij nieuwe Nederlandse groepen. Radio 227 was een commerciële zender dus was het voor platenmaatschappijen ook mogelijk om tegen betaling hun platen gedraaid te krijgen.

Frisbee

Sommige platen draaiden we helemaal grijs en als het exemplaar dan niet meer om aan te horen was dan werd het een soort frisbee die we vanaf de boot de zee inzeilden. Er moeten daar op de zeebodem nog heel wat plaatjes liggen". Ook bij 227 was er iedere zaterdag weer een hitparade, de 'Radio 227 Fabulous 50'. Een top 50 dus en daarbij hoorde ook een lijst met nieuwe platen.

Radio 227 was daarmee zijn tijd dus ver vooruit want pas in 1969 startte Veronica met de Tipparade. Ook was er iedere week een Beatles uur en Look deed ook nog wekelijks een Country show en een programma over Jim Reeves.

Tom Collins in de studio

355

Nadat de Laissez Faire weer terug was gekomen voor de Engelse kust kwam ook de zender op de 355 meter (845 khz) weer in de ether. Maar het was niet Britain Radio dat hier terug kwam. Dit easy listening station werd niet zo goed beluisterd en dat kwam doordat er een grote concurrent was: Radio 390. Dit station zond uit vanaf het verlaten marineplatform Red Sands en was zeer succesvol als easy listening zender.

Derhalve werd ervoor gekozen om nu vanaf de Laissez Faire te starten met Radio 355. Een Engels station met een format dat mellow wordt genoemd. Softe muziek. Veel uit de veertiger en vijftiger jaren. Deeja's o.a. Alan Black, Ted Delaney, Graham Gill, Martin Kayne en Ed Moreno. Het station wist niet zo veel luisteraars te trekken en werd derhalve commercieel niet erg succesvol. Daarom ook werden er kwartiertjes verhuurd aan religieuze organisaties.

Nieuwe wet

Terug naar Radio 227. In vrij korte tijd wist het station dus een grote groep mensen aan te spreken. De jocks konden tevreden zijn. En behalve met hun programma vermaakten ze zich ook op een andere manier. Look Boden: "Het station was in maart 1967 gestart en we gingen dus vanaf nu veel vaker mooi weer mee maken. Dan was het heerlijk toeven aan boord, zonnebaden op het dek. Of zwemmen in zee dan wel met een bootje spelevaren". Er waren ook een aantal nieuwe adverteerders gekomen naast degenen die van Dolfijn kwamen. Bijvoorbeeld Exota limonades, Buys, Tropic Parket en het mediablad Humo. Maar het luistersucces liet zich nog niet meteen vertalen in commercieel succes.

Adverteerders kijken altijd even de kat uit de boom dus dat kon nog veel beter. De organisatie had derhalve financiële zorgen en daar kwamen ook nog andere problemen bij. Voor de Engelse kust bevonden zich inmiddels al wel 10 radiostations vanaf schepen en marineforten en veel politici waren niet blij met deze 'piraten'. Dat gold ook voor de enige officiële omroep, de BBC die bij de overheid klaagde over deze oneerlijke concurrentie. Bovendien had de kustwacht veel werk met het redden van mensen die in bootjes op weg waren naar die zendschepen. Het waren niet altijd zeewaardige schepen met gekwalificeerde zeelui die de bevoorrading deden.

Marine Offences

En dus bedacht de regering dat er een anti-zeezenderwet moest gaan komen. Deze moest het strafbaar maken om mee te werken aan dit soort radiostations. Dat varieerde van bevoorraden en adverteren op de stations tot programma's maken. Daardoor zou het te moeilijk worden om een kostbare zeezender te exploiteren en zo zou Engeland dan 'verlost' zijn van de piraten. Na maanden van overleg ontstond de 'Marine Offences Act'. Deze wet werd in juli 1967 behandeld in het Britse parlement en daar op 31 juli 1967 aangenomen. De regering liet er geen gras over groeien en besliste dat de wet al op 15 augustus 1967 in werking zou treden.

Stoppen

Voor de Engelse zeezenders betekende dit dat er eigenlijk

niets anders op zat dan te gaan stoppen. Look Boden: “De organisatie achter ons radiostation was nu ruim een jaar actief met radiostations vanaf de Laissez Faire. Swinging Radio England, Britain Radio en Radio Dolfijn hadden we al gehad en die hadden grote verliezen geleden. En nu waren dan nog Radio 227 en Radio 355 actief en ook die draaiden met verlies. Je kunt wel nagaan hoeveel geld er al was verloren en daar kwam bij dat er her en der nog grote schulden open stonden. Ondermeer bij de bevoorraden en bij hotels waar grote promotiefeesten waren gehouden. De organisatie kon en wilde niet verder gaan en greep het ingaan van de anti zeezenderwet aan om te stoppen. Zo kon men zonder gezichtsverlies de hele onderneming beëindigen”.

Besloten werd om al te gaan stoppen met Radio 227 nog voordat de wet officieel was aangenomen (want het was duidelijk dat een meerderheid in het parlement er voor zou stemmen). Het einde kwam op 21 juli 1967. Op die dag werden de laatste programma's aan boord gemaakt en later die dag waren dat zelfs tapeprogramma's. Om 18.00 uur op die 21e juli 1967 was het definitief voorbij voor de zeezender Radio 227.

Ook 355 stopt - Radio 355 bleef nog twee weken uitzenden maar ook daar kwam het einde. Op 5 augustus 1967 stopte dit station eveneens. Het zendschip de Laissez Faire lichte ruim een week later het anker en zette koers naar de USA waar het op 1 september 1967 aan kwam in Miami. Nog altijd is het in de vaart als vrachtschip. Blijft de vraag waarom het zendschip na het ingaan van de Engelse anti zeezenderwet niet was verankerd voor de Nederlandse kust. In ons land was nog lang geen sprake van een wet en Radio 227 was in Nederland dus erg populair. Het station had uiteindelijk erg succesvol kunnen worden. Look Boden: “ Heel simpel, de financiële problemen waren zo groot dat men zoiets niet meer kon ondernemen”.

En verder

De overige zeezenders voor de Engelse kust stopten vrijwel allemaal met het ingaan van de wet. Alleen Radio Caroline hield het nog een tijdje vol. De deejays van Radio 227 werden meteen na het einde terug gebracht naar Nederland. Look Boden moest enkele dagen daarna in militaire dienst. Toen hij daar uitkwam ging hij o.a. bij de TROS werken en deed dat tot 1972. Daarna was hij werkzaam in het zakenleven. Jos van Vliet die al vrij snel Radio Dolfijn had verlaten kwam na een paar maanden Radio Veronica terecht in de reclamewereld en werd vervolgens hoofd promotie bij de firma Levi's Jeans.

Nog weer later had hij jarenlang een reclamebureau en woont inmiddels alweer de nodige tijd in Frankrijk. Jacques Soudan had enkele drogisterijen en na zijn vertrek bij Dolfijn bouwde hij zijn keten verder uit. Was daarmee ja-

renlang werkzaam maar woont nu al weer geruime tijd in Zuid Afrika. Rob Klaasman werkte bij de VPRO en NCRV als radio- en televisiemaker en Thijs Lieffering deed dat bij de Amsterdamse televisiezender AT5. Pieter van Dijk was voice-over bij de EO. En Harky bleef ook werkzaam in de radiowereld, hij doet nog steeds programma's bij o.a. de VARA.

VOO

Al deze mensen hebben nog regelmatig contact met elkaar en halen af en toe nog eens herinneringen met elkaar op aan de tijd bij de radiostations op de Laissez Faire. Tom Collins en Lex Harding hebben wat minder behoefte aan die oude verhalen. Zij werden na de tijd van Dolfijn/227 beide nieuwslezer bij Radio Veronica en vervolgens programmaker. Daar waren ze heel populaire jocks tot aan het einde van Veronica in augustus 1974. Lex Harding was later met Rob Out één van de stuwende krachten achter de VOO, de Veronica Omroep Organisatie. Ook was Lex de grote man achter Sky Radio, Radio 538 en televisiezen-der TMF.

Zanger

Een voormalig jock waar Look Boden ook nog contact mee heeft is John van Doorn. Zijn echte naam is David Kleere- koper en hij was van origine zanger bij ondermeer Daddy's Act. Deze groep zou in 1970 nog enige bekendheid krijgen met het hitje 'Sound of a backstreet'. Maar toen was David er al niet meer bij betrokken. Hij kwam na zijn periode bij Radio 227 bij een Engelse platenmaatschap- pij en daar pikte hij op een gegeven moment een demo met nieuwe nummers van Tom Jones. Hiermee kwam hij terecht in Frankrijk bij de platenmaatschappij van Eddie Barclay die hij de tape liet horen en vertelde dat hij dit zelf ingezongen had.

Eddie geloofde het niet maar liet David toch een aantal nummers inzingen. Deze bevielen goed en David kreeg een platencontract. Als David Alexander Winter scoorde hij internationaal een grote hit met het nummer 'Oh lady Mary'. Maakte nog meer platen en was vervolgens een aantal jaren een grote ster in Frankrijk. Kwam daarna terecht in de USA waar hij andere dingen ging doen tot begin 2012. David nam toen in de USA een nieuwe CD op en kwam daarmee weer in Frankrijk in de belangstelling te staan. Daar doet hij vervolgens weer veel optredens in het oldies circuit.

Weer Radio 227

Look Boden begon in 2002 vanuit Hellouw weer met Radio 227. Dit keer niet als popstation maar met easy listening muziek en specials over diverse muzieksoorten. Ook werden er docu's uitgezonden over de voormalige zeezender Radio 227. Het station zat in heel Nederland op de kabel en had gemiddeld 400.000 luisteraars. Helaas leverde het format niet voldoende adverteerders op en op 31 december 2012 besloot Look dat het na 10 jaar wel weer eens genoeg was. Tussen 2013 en 2014 zond het station nog een jaar op internet uit als radiotak van NostalgieNet Televisie (thans ONS) onder de naam Nostalgie- Net Radio. Inmiddels is er hard gewerkt om te komen tot een terugkeer van dit Radio 227, danwel een station met het formatmix van Radio Dolfijn/Radio 227.